

László Hortobágyi

Intimblog

Femaliens in private

2004

(fragments)

Te elvi síkon vagy érzelmi alapon vagy nő?

- Te, ide figyelj! igazán jókor beszélgetsz velem erről. Most így ez egy alkalom, hogy közelebb kerüljek az érzéseimhez. Itt jön a születésnapom, én látom az előttem lévő gyermekkoromat, el tudom képzelni az ez után lévő időt, látom, hogy valamely pontján vagyok az életemnek, úgyhogy most egyáltalán nem vagyok szexuális állapotban.

- *Nem is kell, hogy legyél. Most inkább majd később kell majd lenned ha már majd jön a gyermek...*

- Ja, vagy félig. Korábban már sokszor gondolkodtam rajta, hogy ez nem olyan nagy wasziszdasz, de most éppen ott tartottam, hogy "na, akkor az idén nem" - és tessék erre, hogy hogy nem bejött. Szóval nem gyártottuk, csak olyan természetes volt, amikor jött, úgyhogy föl se merült, hogy elvetessem. Igaz, hogy ugye most sem akartam olyan kifejezetten annyira, de bizony nem is tettem dafke semmit. Nem bizony. Ismered ezt... Lehet, hogy éppen ez hiányzott neki - a lazaság. A barátnőm is kérdezte mikor átlósan közeledett felénk, hogy: Te! ez földönkívüli ? mire én azt suttoztam, hogy ha nem ember lenne, azt mondanám, milyen szeretetreméltóan gusztusos jelenség, nem is a kispistára hasonlított hanem arra amin az aludt.

Emellett az is fontosnak érezhető valahogy, hogy kiálljunk saját igényeinkért, felelősséget vállaljunk a tetteinkért, és lemondjunk ilyenkor az önvédelemről, mert mindez tulajdonképpen a lényegülés lényege, viszont

ugye ez nem mindenkinél megy végbe időben egybe.

Múltkor is hajszoltam egy *Bruberry prorsum* tipegőt a neccen, s két kivégzés meg valami hülye *Zeitgeist* oldal után találtam is egy boltot, azóta nagyot nőtt a szememben az *Internet*. De előfordul például, hogy néhány identitást megerősítő plazavásárlás helyett, fiatalon, az önálló élet reményében elköltözünk otthonról, s közben potyog a szegény lány panaszja mint lukas vödörből a sós lé, amiért azért különösen is mert útmutatásért esedezve naponta többször visszatelefonálunk. Ez viszont probléma, mert ez így olyan mintha továbbra is gyerekszerepben maradnánk, holott előttünk áll a nembeli kötelességünk nimbusza, hiszen a szervek használata azok működése. Ezt, tudod általában szégyelljük nyíltan bevallani, és ha hiszed ha nem inkább lelakatolva őrizzük a lelkünk mélyén, mint valami zsírnyákpockot, amivel viszont ugye az a probléma koránt sincsen megoldva, sőt. Az irigyelt ilyen személyekre záporozott burkolt és epés megjegyzések után csak még több keserűséget és bánatot hurcolásznak magukban. Habár az érzésnek az az ürügye, hogy sajnáljuk másoktól amijük van, a valódi oka a szakemberek véleménye szerint elsősorban a csökkent önértékelés, a megfelelési kényszer, illetve mások túlzott felértékelése. Ezeket pediglen akkor úgy győzhetjük le, ha inkább arra koncentrálunk, ami a miénk: a saját értékeinkre és ne köpködjük már egymásra a tejbegrízt. Ezt persze gyakran összetévesztik a féltékenységgel, pedig olyankor tör felszínre, amikor azt fájlaljuk, hogy másoknak több jutott, anélkül, hogy magunknak is ugyanazt kívánnánk.

- Ez elég valószínű, mert én már nem tudom mióta, egy csupa kis ideggörcs vagyok - és nem is jön össze. Az a Gandhi is, ha civódás adódott mindig abbahagyta az evést és a felek közé ült. Nekem például könnyű volt leszokni a falánkságról, hiszen már százszor is sikerült. Arra lettem volna ugyan kíváncsi, hogy ugyanez, amikor a VI-sek Londont bombázták, hogyan alakult volna, na de hagyjuk ezt, mert csak teljesen elkenődöm itt. Vannak standard kérdéseim, például olyanok, hogy "szerelmes fajta vagy-e"?

- Most egyáltalán nemigen. Viszont voltam. De tényleg. Nagyon! Az rettenetes volt. Igen, a féltékenység, az is szörnyű.

- *És mitől szűnt meg?*

- Attól, hogy megszüntettem. Magamban. Igen. Mert olyan mérhetetlenül voltam féltékeny, hogy éreztem a siralomházban fogom végezni. Ez egy jó kis testimese. Amikor a sértett pinabú a vérfoltokat számolja a falon egy-egy összezapás után, akkor rájön, hogy vannak benne energiák! Te ! meg tudom mutatni a "bűnjeleket", az előszobában, egy-kettő már barnul és olyan mint egy vasúti szerencsétlenség. Most lesz tapétázás, úgyhogy addig nézd meg, ha akarod. Félreértések elkerülésének végett, ez nem a jelenlegi kapcsolatomból való. Ma már annyira bizom benne, mint egy kinyúlt kotonban, ez még a "régi szép idők" emléke.

- *Értem, na ezért mert mondtad, hogy akkor racionálisan gondolkodtál...*

Racionálisnak racionálisan, de attól még nem voltam számító... És úgyszólván nem is nagyon vagyok az. Ilyenkor. Persze, lehet, hogy ez is egyfajta számítás, nem számítónak lenni. Einstennek se meg a Konfuciusznak sem volt kémiai diplomája. Nekem sincs. Véletlen ez ? Tudod a végletekre építeni, hát azt se nagyon érdemes. Semmire sem lehet azt mondani, hogy ha én azt oda rakom, akkor az ott is marad. Mindennek van saját élete, még egy tárgynak is, hát még ha egy emberről beszélünk! Teljesen felesleges számítónak lenni, mert szerintem az őszintétlenség úgyis visszaüt. De tudod, én nem is tudnék az lenni, az már nem is dekadencia hanem kilodencia lenne. Egy darabig túrók, aztán valahogy az eszembe gyalogol, hogy ez az én egyetlen életem, és ebben az egyben, itt hát miért túrjek? Tudod, egy kapcsolat - az cserekereskedelem, de lehet, hogy bozótharc, mint amikor két eunuch összekap egy darab selymen. Ha azért amit adok, kapok cserébe valamit - na most itt ugye már megint a számítás nem jön szóba, hanem mert ezt jóformán érzelmi alapon értem -, ami érdekel, és ha annak a szerencsétlenségnek, az agyát borító sebhelyekkel, az még elég, amit én nyújtani tudok, és akkor még nincsen semmi baj. Addig nem ügy a veszekedés, az összezördülés, meg észre sem veszem, mert nincsen szemem a hátamon és addig azok nem élesben mennek. Ilyenkor előfordul, hogy kitárom az éneket és ő meg beleteszi a lényét. Akkor jön ki a rákfene, amikor már uncsi. Ekkor leszek antigané, mert feljön nekem itt a kérdés mint mocsárban a gázbuborék. Amikor egy adott pillanatban el kezd a dolog

álmosítóvá válni. És akkor tovább kell lépni. Na, itt van valami nagyon érdekes... itt még aki a szertelen vágyakozások rabja marad, annál megeshetik, hogy nagyra becsüli az ugyan a pasiját, életre-halálra szereti, és mégis kénytelen vele, hogy megcsalja, mert különben megbomlanak az idegei és csupa keserűségben és bánatban él így tovább.

- Ha te mégsem vagy hűtlen, akkor, hogy lehetsz az a férfifaló, amit rólad terjesztenek?

Ja, erről volt szó idáig? Na, az nem vagyok kiugróan. Nem azt mondom, voltam már életemben hűtlen, de az régen volt és különben is na, azt emancipunci bosszúból. Azt hittem, az a megfelelő bosszú.

- Szerinted jó bosszúból ilyet csinálni?

Jaj ! az rettenetes! Kipróbáltam, és azóta sem csináltam. Annyit. De ha már ott tart egy kapcsolat, hogy mással kell kezdeni, akkor sajnos, az előzőnek, már egyben vége is. Ha egy kapcsolat korán hal meg, akkor az tovább lesz halott.

Én nem tudok nyitottságú kapcsolatot elképzelni, mert én arra még nem láttam egy jó példát. Volt néhány ismerős cukkancs pár, akik állandó tavaszi nemzödühben éltek, de az se vezetett sehová se. De még ha tudják is egymásról, hogy ki hogyan él, akkor is tudja X. meg Y. meg az Q.-né, és mindig vannak olyan baromi jó barátok, akik ezt könnyezve el is mesélik és bizonygatják, hogy Te vagy neki a homepagéja, de itt nem lehet elfüggetlenedni és csúnyizni. Akkor már inkább egy nagy krecliben leszek senki, mint egy kis krecliben. Nem kell rábólintani. És azt mondom, hogy az életben az a legnagyobb baj - és ez a párkapcsolatokra is igaz -, hogy az emberek állandóan mindenre rábólintanak. Ave Caesar Moisturizing de Salutant.

Ahogy anyám és sok, már tapasztalt ember szokta mondani, hogy "úgyse jön jobb", vagy "ne makacskodj, forogj együtt a Földdel" meghogy "ettől nál rosszabb már ne legyen". De akkor se lehet állandóan rábólintani mindenre. Úgy gondolom, az ember tudata attól alakulhatott ki, hogy képes az

újrakezdésre, képes arra, hogy átlépjen valamin, ami már nem alkalmas semmire, amitől már nem lehet épülni és repülni még akkor is ha másiknak nagyobb az egoja mint az agya.

- Jaj drágám, bizony amíg mondd addig bizony igazad van...

Ha mások sikere, ahelyett, hogy megállítana, inkább arra motivál minket, hogy jobb eredményeket produkáljunk, fejlődni fogunk. Az ilyen esetekben egyértelmű, hogy bár ugye ez paradoxonnak látszik, de az egyik legfőbb bűn néha mégis hasznos és szükséges velejárója a mi kis életünknek. A szerelemhez mindenkinek joga van, és a házasság alapjául is ez szolgál. Hinnem kell abban, hogy a közeljövőben a házasság és a családi élet utáni vágy felerősödik. Talán azért, mert az embert itten megtépázza a válság, és – ahogy Japánban a földrengés után sokan elmondták – nem akarunk magányosan meghalni itt a radioaktív latyakban.

- Milyen ritka az ilyen emberszerető ember. Ez amúgy a magánéletben is bejött neked? Nem félsz, hogy visszaélnék ezzel a nagy szíveddel?

Nem és nem nagyon. És én azt gondolom, hogyha egy giliszta hozzám képest gerinndonor és nem vállalom föl önmagammat, ha nem adok, akkor megérdemlem, hogy ne is kapjak. Szerintem az egy áldolog, hogy majd én is kinyílok, ha már a másik bebizonyította, hogy mennyire imád. Nem, engem akkor fognak szeretni, ha én nyitott és kitárulkozó vagyok, lelkileg, valahogyan emberileg, mindenhogyan. Ha én tudok szeretetet adni, csak akkor várhatom el, hogy kapjak is. De az a tapasztalatom, hogy az emberek ezt nem így tudják, ezért sok a rossz házasság, a rossz kapcsolat. A hibáiból tanul az ember és ezek tudod olyanok, hogy sohasem hibáznak.

Tudod, van egy olyan francia mondás, hogy az ember a feleségét megcsalhatja, de a szeretőjét soha. Na, nálunk még a szeretőket is csalják. Tudod, miért? Mert bükkagyúak, nem ismerik önmagukat, akkor meg hogyan tudhatnák, hogy milyen partnerre van szükségük?! Ezért szorgalmasan és folyamatosan vaktában keresik az igazit. Én hiszek abban, hogy mindenki megtalálhatja a párját, akinél elmondhatja, ez a férfi kinyitott engem. Nyilván szokványosabb, hogy inkább maradunk az állóvízben, vagy

újabb szerelembe esünk, amikor a szenvedély szenvedésre vált, ugyanakkor az is igaz, hogy ez úgy mond valamilyen szinten megalkuvás. Egy barátnőm is így gondolja, és inkább kap megvető pillantásokat – főként nőktől –, mintsem hogy boldogtalanul éljen. Attól még, hogy ő, vagy bárki más így érzi jól magát, nekünk nem kell ugyanígy tennünk, elég, ha elfogadjuk, hogy ők emellett az életforma mellett döntöttek. A lesújtó pillantásoktól függetlenül pedig az a legfontosabb, hogy egy ilyen szerelemben mindenki ugyanazt akarja. Csak akkor menjen bele valaki, ha úgy érzi, bírni fogja. Ezzel a szabadsággal okosan kell tudni élni, és bátorság kell hozzá. Mert egy biztos: sokak szemében egy ilyen nő mindig egy tavaszi tyúkhajtás áldozata marad.

- Tudod édesem mikor ilyeneket mondsz akkor az égre kell nézzek egy kis helikopteres mentésben reménykedve...

Tudod drágám, akinek ugyanis élete központi problémája az, hogy nincs orgazmusa, az sok mindent hajlandó bevállalni, csak hogy segítve legyen a dolgon. Például szervízbe viszi elromlott orgazmusát, vagy bejelentkezik jóni masszázusra vagy transzcendentális tantrikumra. Ott nagyméretű férfiagyra van szükség, hogy a női lelket felfejtse, de egy zsírtáltos keze is sokat segíthet a hitben. Azt hiszem, hogy az emlékezet és a nemiség központja egymás mellett található az agyban, ha tehát az előzőt akarjuk serkenteni, akkor az utóbbit kell izgatni. És ezért a magam részéről mindent meg is teszek, kézzel, szájjal és minden egyéb hadra fogható testrésszel, de sajnos előfordult már, hogy ilyenkor elaludt és olyan hangokat eregetett mint amikor valaki egy zsák krumplit görget a padláson. Lehet, hogy már korábban elsült a keze.

Ilyenkor folyamatosan szorítjuk magunkhoz a férfit, mintha csak egy luftballon lenne, ami el akar repülni, és nem értjük, ha őt ez zavarja. Az igazi csata viszont csak azután jön, amikor végül tényleg menekülőre fogja, és a végeláthatatlan veszekedések addig tartanak, amíg a párunk nem érzi túl nagynak a távolságot. Merthogy általában ez történik: a másik megretten és visszahátrál a boldog békeességbe, ahol újra szorosabb lesz a szerelem, egészen addig, amíg ismét több levegőre lesz szüksége. Persze ez fordítva is megeshet: előfordulhat az is, hogy a nő érzi magát sarokba szorítva,

miközben a pasi folyton rajta lógna. Ez velem is megtörtént, ahogyan ott ácsingózott a kék velencei bútorkárpit mellett szélesen, mire én rászóltam, hogy úgy állsz ott mint egy állat és akkor a nyakamba omlott.

(Hortobágyinak Látzó 2004, www.guo.hu, és a "Puppies & Kittens of Budavár" website levelező tagja)